

tale samme, udredes af Stiftets Kjøbstæder paa lige Maade som Deliniventomkostninger. Men denne Bestemmelse indskrænkedes igjen væsentligt ved Rgl. Resol. af 28de November 1821 (i Circ. af 18de December s. N.), hvorved det anordnedes, at de i Reskriptet af 26de Oktober 1804 omhandlede Omkostninger for Fremtiden maa udredes blandt de øvrige Fattigvæsens Udgifter af hver Kommune for sig, dog at Omkostningerne, som foranlediges af særdeles farlige smitsomme Sygdomme, efter Rancealliets Resolution i hvert enkelt Tilfælde blive at reparere paa et større Distrikt. At der under en saadan Ordning strængt taget ikke kan tales om nogen egentlig Epidemibehandling, er en Selvfølge, og det er ogsaa kun ved frivilligt at overtage de af en saadan flydende Udgifter, uden at Modtagelsen af vederlagsfri Behandling medfører Virkningerne af dybt Fattighjælp, at forskjellige Kjøbstæder gennem Sundhedsvedtægterne have bragt en Ordning til Veie, der gjør det muligt med Udsigt til et gunstigt Udfald at kunne befri samme opstaaende Epidemier, se saaledes Sundhedsvedtægterne for Marhus af 13de August 1878 § 60, for Odense af 7de Mai 1880 Kap. IX, for Horsens af 26de August 1881 Kap. XIV, for Randers af 30te December 1882, Affnit X, for Frederiksberg Kommune af 15de Januar 1883 Affnit XII, og i særdeleshed Tillæg til Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn af 24de Juli 1884. Det er imidlertid langt fra alle Kjøbstæder, i hvilke en saadan Ordning er truffet, og de Steder, hvor det ikke er stet, og i hvilke Epidemibehandlingen altsaa i Virkeligheden kun er en Side af Fattigforsorgen, frembyde saaledes Muligheder for, i Mangel af betimelige og virksomme Indskriden, at danne Urnesteder for Epidemier, der kunne frembyde den alvorligste Fare.

At der under de saaledes tilstedeværende Forhold er Trang til en ny Epidemilovgivning, vil neppe kunne benægtes, og saavel det Rgl. Sundhedskollegiums som Ministeriets Opmærksomhed har ogsaa i længere Tid været rettet paa Unsikkerheden af at tilvejebringe en saadan, navnlig ogsaa fordi de Foranstaltninger, der i de senere Aar ere truffet til at forhindre smitsomme Sygdommes Indførsel i Riget, som et uundværligt Supplement kræve en fri og kraftig Virksomhed fra Myndighedernes Side ligeoverfor de Begyndelser til Epidemier, som lettelig opstaa paa de Steder, hvor Sygde modtages fra ankommende Skibe. Nødvendigheden af en ny Epidemilov blev ogsaa fremhævet af den Kommission, hvis Arbejde ligger til Grund for Lovens angaaende Foranstaltninger mod Indførselse af smitsomme Sygdomme i Riget af 2den Juli 1880. Det

Rgl. Sundhedskollegium har derfor ogsaa i flere Aar beskæftiget sig med Forarbejder til en ny Epidemilov blandt Andet ogsaa ved Indhentelse af Erklæringer fra Fysici og andre provindsielle Læger.

En ganske særlig Opfordring til snarest muligt at give Myndighederne de tilstrækkelige Raaben i Hænde til at modarbejde en Vandepot, ligger selvfølgelig fremdeles i den Omstændighed, at den asiatiske Kolera, efter en længere Tids Hvile, paany er optraadt i Europa og at der, uanset at Epidemien endnu kun er optraadt i de sydligere Lande og for Tiden synes at aftage i Kraft, efter tidligere Erfaringer er Grund til at antage, at den i flere Aar vil holde sig i Europa og rimeligvis nærme sig Landets Grændser stærkere og stærkere. Af Hensyn hertil har saavel det Rgl. Sundhedskollegium som Justitsministeriet i høi Grad fremsthyndet det paabegyndte Arbejde, og efter Forhandlinger mellem Kollegiet og Ministeriet, der, for Tidsbesparelses Skyld, for den væsentlige Del have været førte mundtligt, er Ministeriet nu sat i Stand til at forelægge nærværende Forslag til Lov om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

Til Begrundelse for dette Lovforslags Indhold skal Ministeriet bemærke Følgende: Det første Hovedpunkt, hvori Forslaget adskiller sig fra den tidligere Epidemilovgivning, er det, at Forslaget omfatter det hele Land og, med de enkelte Forskjelligheder, der ere en naturlig Følge af, at Forholdene ikke ere ganske ensartede i Kjøbenhavn, de andre Kjøbstæder og Landdistrikterne, i det Hele og Væsentlige bringer samtlige Dele af Landet under samme Vilkaar, og i lige Maal lader Staten træde understøttende til og bære sin Del af de Udgifter, som Epidemibehandlingen medfører. Beskjæmpelsen af en Epidemi bør ste ikke alene for det Steds Skyld, hvor Epidemien først viser sig, men ogsaa for det øvrige Lands Skyld, til hvilket Følgerne af Forsømmelse eller Undladelse altid kunne befrygtes at ville udstrække sig. Der er derfor aldeles ingen Grund til fremdeles at overlade Kjøbenhavn og Kjøbstæderne selv at bestemme, hvorvidt og i hvilket Maal de ville træffe tilstrækkelige Foranstaltninger mod en opstaaende Sygdom; men paa den anden Side er der heller ikke nogen Grund til med Hensyn til de af Foranstaltninger mod smitsomme Sygdomme flydende Udgifter at stille disse Dele af Landet forskjelligt fra, hvad der gjælder for de egentlige Landdistrikter. Alle Kommuner have i denne Henseende sælles Interesser, af hvilke da ogsaa en vis Solidaritet med Hensyn til Udgifterne maa flyde. Det er altsaa Grundtrækket i Lovforslaget,